

**T.S.J.ILLES BALEARS SALA CON/AD
PALMA DE MALLORCA**

SENTENCIA: 00997/2011

33694

SENTÈNCIA núm. 997

NOTIFICADO

27 DIC. 2011

Il·lès. Srs. Palma, a 21 de desembre de 2011

PRESIDENT:

Gabriel Fiol Gomila.

MAGISTRATS:

Pablo Delfont Maza.

Carmen Frigola Castellón.

----- VISTES per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears les actuacions número 394 de 2010 dimanants del recurs contenciós administratiu seguit entre parts, d'una, com a demandant, el "Sindicato Médico Libre de Baleares", representat pel procurador dels Tribunals Sr. Colom Ferrà i assistit pel lletrat Sr. Mir Ramonell, i, d'altra, com a Administració demandada, el Servei de Salut de les Illes Balears, representada i assistida per la seva direcció lletrada.

L'objecte del recurs és l'acord del Consell de Govern de les Illes Balears, de 7 de maig de 2010, pel qual s'aprova el Pla d'ordenació de recursos humans sobre jubilació i prolongació de la permanència en el servei actiu del personal estatutari del Servei de Salut.

La quantia es fixà en indeterminada.

El procediment s'ha seguit pels tràmits de la Llei Jurisdiccional 29/1998.

L'Il·lm. Sr. Gabriel Fiol i Gomila, President de la Sala, en qualitat de magistrat ponent, expressa el parer del Tribunal.

= ANTECEDENTS DE FET =

1r.- Interposat el recurs en el termini prefixat en la Llei Jurisdiccional se li donà el tràmit processal adequat, ordenant-se reclamar l'expedient administratiu.

2n.- Rebut l'expedient administratiu es posà de manifest a Secretaria a la part recurrent perquè formalitzés la demanda. La demanda fou deduïda dins el termini legal, al·legant-se els fets i fonaments de dret que s'estimaren necessaris en ordre a les seves pretensions i suplicant a la Sala que es dictés sentència estimatòria del recurs per ser contraris a l'ordenament jurídic els actes administratius impugnats.

3r.- Donat trasllat de l'escrit de demanda a la representació de l'Administració demandada perquè la contestés, així ho va fer en temps i forma, oposant-se a ella i suplicant que es dictés sentència confirmatòria dels actes administratius recorreguts.

4r.- Per provisió es declarà conclusa la discussió escrita, ordenant-se portar les actuacions a la vista, amb citació de les parts per a sentència, i s'assenyalà a continuació, per a la votació i decisió, el dia 21 de desembre de 2011.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Hem assenyalat a l'encapçalament, que la revisió jurisdiccional ho era de l'acord del Consell de Govern de les Illes Balears, de 7 de maig de 2010, pel qual s'aprova el Pla d'ordenació de recursos humans sobre jubilació i prolongació de la permanència en el servei actiu del personal estatutari del Servei de Salut.

El referit acord fou publicat en el BOIB núm. 72 de 13 de maig de 2010.

Segons la seva pròpia dicció, l'objecte del Pla d'ordenació és determinar les necessitats de recursos humans del Servei de Salut de les Illes Balears, amb la finalitat de determinar quines categories de personal estatutari tenen dret a acollir-se

al supòsit de pròrroga de la jubilació, previst en el paràgraf segon de l'article 26.2 de l'Estatut marc.

A més, així expressament ho assenyala, el Pla d'ordenació afecta a totes les categories de personal estatutari del Servei de Salut de les Illes Balears i té una vigència indefinida, susceptible de determinades variacions, depenent de les necessitats de personal dels centres i de les institucions sanitàries.

SEGON.- La part recurrent, en la relació fàctica que formula en el cos de la demanda, qüestiona la voluntat negociadora ja que, i en referència a les sessions de la Mesa sectorial de Sanitat dels dies 15 i 22 de gener de 2010, l'Administració es va limitar a explicar un document esborrany i recopilació d'informació sense que fos sotmès a votació ni, a més, acompanyant-lo de cap tipus de documentació – tan sols fou explicat -. Es va aprovar, no obstant, i així ho afirma, a la Mesa sectorial del dia 7 d'abril de 2010, amb un vot en contra, la proposta del Pla d'ordenació de recursos humans.

En qualsevol cas, el debat el fa pivotar sobre l'incompliment de l'article 13 de l'Estatut Marc en tant, afirma, el referit Pla – PORH - no reuneix els requisits legals, i, també, sobre l'existència de falta de personal mèdic ja que, en les seves pròpies paraules, l'al·ludit Pla es basa en un pressupost fàctic incert. Fa al·lusió, per últim, a la retroactivitat que afirma està proscriu per l'article 9.3 de la Constitució i al contingut de la sentència núm. 175/2011, de 14 de març, que dictàrem en el si de les actuacions 427/2009 i en la qual vàrem anul·lar el Pla d'ordenació de recursos humans aprovat el dia 17 d'abril de 2009 i que era, s'afirma, força similar o semblant, pràcticament idèntic.

La demandada, en canvi, afirma que el reiterat PORH en matèria de jubilació i prolongació de la permanència en servei actiu fou objecte de negociació; cita als efectes l'acta de la sessió de 7 d'abril de 2010 on hi ha constància del vot favorable de CCOO, UGT, CSI-CSIF, USAE i l'Administració havent votat tan sols en contra el sindicat CEMSATSE. Afegeix que, després, en el BOIB núm. 75 de 21 de maig de 2011 fou publicat un acord del dia 13 del dit mes modificant aquell - el recorregut - per tal d'incloure un supòsit més de permanència en servei actiu. Acord que també fou objecte de negociació i va obtenir el mateix resultat que l'anterior de 2010.

Es diu, a més, que per tal de completar l'expedient administratiu, es va remetre el dia 29 de març de 2011 una sèrie de documents de treball referits al primer trimestre de 2010 – 280 folis – on s'hi troba una completa “información sobre la relación total de facultativos del IB-salut, edad de los mismos por centros y especialidades, así como análisis de las entradas versus salidas del personal facultativo por Especialidades. Asimismo un análisis de frecuencias de los MIR por Especialidades, y una proyección de las jubilacions, tanto de facultativos como de personal de enfermería, que abarca un rango de 15 años desde 2010 a 2035”.

En definitiva, serà rotunda la direcció lletrada de l'Administració, el PORH compleix els requisits legalment previstos i no és cert que es basi en un pressupost fàctic incert. Clou la seva dissertació, sobre l'al·legada retroactivitat inconstitucional i que l'apartat 4, són les seves pròpies paraules transcrites de forma textual: “...debe interpretarse de conformidad con lo que ha señalado el propio TSJIB en su sentencia 175 de 14 de marzo de 2011”.

En qualsevol cas, i no obstant, cal a dir-ho, cap consideració fa la demandada en relació a l'afirmació de la part actora respecte a la quasi identitat dels dos plans, el que fou declarat nul i aquest sotmès a la present revisió jurisdiccional.

TERCER.- Hem de citar, ab initio, el que es preveu a l'article 13 de l'Estatut Marc, aprovat per la Llei 55/2003, de 16 de desembre:

“1. Els plans d'ordenació de recursos humans constitueixen l'instrument bàsic de planificació global d'aquests dins del servei de salut o en l'àmbit que aquests precisin. Han d'especificar els objectius que s'han d'aconseguir en matèria de personal i els efectius i l'estructura de recursos humans que es considerin adequats per complir els objectius. Així mateix, poden establir les mesures necessàries per aconseguir l'estructura esmentada, especialment en matèria de quantificació de recursos, programació de l'accés, mobilitat geogràfica i funcional, i promoció i reclassificació professional.

2. Els plans d'ordenació de recursos humans s'han d'aprovar i publicar o, si s'escau, notificar, en la forma en què a cada servei de salut es determini. Prèviament han de ser objecte de negociació a les meses corresponents”.

A la vegada, l'article 26 de l'Estatut Marc, disposa:

“1. La jubilació pot ser forçosa o voluntària.

2. La jubilació forçosa es declara quan l'interessat compleix l'edat de 65 anys. Això no obstant, l'interessat pot sol·licitar voluntàriament prolongar la seva permanència en servei actiu fins a complir, com a màxim, els 70 anys, sempre que quedi acreditat que compleix la capacitat funcional necessària per exercir la professió o desenvolupar les activitats corresponents al seu nomenament. Aquesta prolongació ha de ser autoritzada pel servei de salut corresponent, en funció de les necessitats de l'organització articulades en el marc dels plans d'ordenació de recursos humans.

3. És procedent la pròrroga en el servei actiu, a instància de l'interessat, quan, en el moment de complir l'edat de jubilació forçosa, li quedin sis anys o menys de cotització per causar pensió de jubilació.

Aquesta pròrroga no es pot prolongar més enllà del dia en què l'interessat completi el temps de cotització necessari per causar pensió de jubilació, sigui quin sigui el seu import, i la concessió està supeditada al fet que quedi acreditat que té la capacitat funcional necessària per exercir la professió o desenvolupar les activitats corresponents al seu nomenament.

4. Pot optar a la jubilació voluntària, total o parcial, el personal estatutari que compleixi els requisits que estableix la legislació de Seguretat Social.

Els òrgans competents de les comunitats autònomes poden establir mecanismes per al personal estatutari que s'aculli a aquesta jubilació com a conseqüència d'un pla d'ordenació de recursos humans”.

També la part actora al·ludeix al contingut de l'article 80.2.g), de l'esmentat Estatut Marc, en tant es preveu en ell que els Plans tenen que ser objecte de negociació i al punt següent 3, que assenyala que: “La negociació col·lectiva ha d'estar presidida pels principis de bona fe i de voluntat negociadora, i les parts s'han de facilitar la informació que sigui necessària per a l'eficàcia de la negociació”.

QUART.- Pel que fa a la retroactivitat ja hem vist com la demandada - eren les seves pròpies paraules - acceptava els termes de la sentència 175/2011, la qual,

precisament en aquest punt, al setè dels seus fonaments de dret, digué, en tesi que reproduïm de forma íntegra:

“Por último, en cuanto a la adecuación al artículo 9.3 de la Constitución del punto cuarto del apartado “Antecedentes”, el cual responde al siguiente tenor literal: 4. El Plan de ordenación afecta a todas las personas a quienes se denegó la prórroga mediante una resolución y que a día de hoy no han consolidado su derecho porque no ha adquirido firmeza —ni en la vía administrativa ni en la vía contenciosa— una resolución o una sentencia que les reconozca el derecho a prorrogar la permanencia en el servicio activo”.

El tenor de l'actual redacció de 2010 és idèntic. No hi ha cap variable.

“Este apartado del acuerdo recurrido restringe, efectivamente, derechos individuales nacidos y/o reconocidos, ya que, como este Tribunal ya ha determinado en otras sentencias estimatorias de recursos planteados contra denegaciones de la permanencia en servicio activo, hasta el momento de la existencia de un PORH que contemplase las necesidades de personal, y, como se ha manifestado en esta Sentencia, que cumpliese unos determinados requisitos, la Administración no podía rechazar las peticiones individuales de aplazamiento voluntario de la edad de jubilación.

Los profesionales que solicitaron esta permanencia en el servicio activo adquirieron el derecho a su otorgamiento, derecho que no puede ser abolido por un acto administrativo posterior”.

Per altra banda, en el tercer fonament de dret de la referida sentència 175/2011, donàvem resposta a l'al·legat sobre si s'havien o no infringit els principis de bona fides i voluntat negociadora, una vegada considerat i acceptat - queda palesa aquesta afirmació per les documentals incorporades - que el Pla d'Ordenació de recursos humans havia estat debatut en el si de l'òrgan de negociació col·lectiva.

Aquí, i ara, amb petites variables fàctiques, vist el resultat de la votació del dia 7 d'abril de 2010, queda també constatat que les organitzacions sindicals que estaven representades a la Mesa van exposar el seu parer i votaren. Votació que, amb una sola excepció, va ser favorable a la proposta de l'Administració. En efecte,

així ho feren CCOO, UGT, CSI-CSIF, USAE i la pròpia Administració; en contra el sindicat CEMSATSE.

Vist el debat, fins i tot, es fa innecessària la cita de la sentència del Tribunal Suprem dictada el dia 25 de març de 2009. En qualsevol cas, i com dèiem a l'esmentada 175/2011:

“Negociación colectiva y suscripción de acuerdos no se encuentran ineludiblemente vinculados de forma necesaria, de modo que en toda reunión del órgano negociador, deba alcanzarse un convenio, sino que en estas sesiones debe permitirse por parte de la Administración que los restantes miembros de la Mesa conozcan las propuestas y sus informaciones anexas, así como se permita el diálogo sobre las materias incluidas en el orden del día. Si, a pesar de negociarse de buena fe, no se llega a un pacto, se permite que la propuesta sea aprobada por el órgano de gobierno de la Administración competente, en virtud del artículo 80.5 de la Ley 55/2003”.

En definitiva i donades les específiques circumstàncies del cas, arribem a idèntica conclusió en aquest punt, haver-hi negociació voluntària i bona fe.

CINQUÈ.- En el tercer fonament de dret transcrivíem, sencer, l'article 26 de l'Estatut marc; ara, reiterem el contingut del seu 2n apartat. Veiem:

“2. La jubilació forçosa es declara quan l'interessat compleix l'edat de 65 anys. Això no obstant, l'interessat pot sol·licitar voluntàriament prolongar la seva permanència en servei actiu fins a complir, com a màxim, els 70 anys, sempre que quedi acreditat que compleix la capacitat funcional necessària per exercir la professió o desenvolupar les activitats corresponents al seu nomenament. Aquesta prolongació ha de ser autoritzada pel servei de salut corresponent, en funció de les necessitats de l'organització articulades en el marc dels plans d'ordenació de recursos humans”.

Doncs bé, assenyallem aquí, per la seva plena aplicació, el que diguérem a partir del segon paràgraf del cinquè fonament de dret de la reiterada sentència 175/2011, de 14 de març:

“La problemática que suscita la aplicación del artículo 26.2 de la Ley 55/2003 por las Administraciones sanitarias ha sido examinada por diversos Tribunales Superiores de Justicia, entre ellos esta Sala, pero en la mayoría de casos se analizan supuestos de recursos de apelación contra sentencias de Juzgados de lo Contencioso Administrativo cuyo acto impugnado era la denegación administrativa de concretas solicitudes de permanencia o prórroga en el servicio activo, cuando no existía un Plan de Ordenación de Recursos Humanos. Entre ellas, las Sentencias del TSJ de Cataluña 70/2008, de 30 de enero y numerosas sentencias posteriores que se remiten a la misma, entre las más recientes, nº 947/2010, de 8 de septiembre y nº 977/2010, de 14 de septiembre; y del TSJ Castilla y León nº 109/2010, de 5 de marzo de 2010.

Así, la Sentencia del este Tribunal nº 454/2007, dictada el 23 de mayo de 2007 dentro del Rollo de apelación 165/2007, estima un recurso de apelación y anula la denegación de la solicitud de prórroga en el servicio activo formulada al amparo del artículo 26.2 Ley 55/2003, ante la inexistencia de un PORH en la fecha de la petición, estableciendo que:

“Segundo.- Planteada así la presente cuestión litigiosa, debe partirse para ello de las determinaciones de la Ley 55/03 que, lo que hace es, y frente a lo que disponía en tal sentido la normativa anterior, fijar en los 65 años de edad la jubilación forzosa del personal estatutario de los servicios de salud. La jubilación forzosa se declarará al cumplir el interesado la edad de 65 años, es lo que dice el art. 26 de la citada Ley. El cumplimiento de dicha previsión legal solo admite, y por la propia previsión de la norma, una excepción, por lo que al caso afecta, a la que remite el apartado segundo del mismo, es decir, prevé la posibilidad de que el trabajador solicite la permanencia en el servicio activo hasta cumplir, como máximo, los 70 años de edad. La aceptación de dicha petición exigirá en primer término, en que la permanencia es obligada para la entidad demandada, que se acredite “que reúne la capacidad funcional necesaria para ejercer la profesión o desarrollar las funciones correspondientes a su nombramiento”. Y requerirá, en segundo lugar y como segundo y particular requisito, que dicha permanencia sea “autorizada” por el servicio de salud “en función de las necesidades de la organización articuladas en el marco de los planes de ordenación de recursos humanos”

En consecuencia pues, solo tras una precisa valoración por parte del propio Servicio de Salud relativa a la existencia de tales necesidades permitirá la norma que, atendiendo la voluntaria petición del trabajador, se obvie la

determinación de la norma en relación a la edad de jubilación forzosa

En el caso enjuiciado esa valoración no se ha producido en contra de lo que se manifiesta por la sentencia de instancia y la Administración demandada, por lo que es claro que procede la estimación del recurso con revocación de la sentencia de instancia

Es cierto, que la resolución administrativa recurrida contiene una motivación, escueta y sintética, reflejada en la frase "sin que las necesidades de la organización requieran prolongar su actividad mas allá de dicha edad", pero del expediente administrativo no se deduce en que razonamientos y documentos se apoya la Administración para formular tal afirmación, por lo que debe llegarse a la conclusión de falta de motivación, debiendo calificarse la misma como arbitraria y sin fundamento alguno, con la consiguiente anulación de la misma.

Al respecto no puede olvidarse, que la resolución de 24 de noviembre de 2.005, se dicta como consecuencia de la ejecución de la sentencia nº 240/05, de 25 de julio de 2.005 dictada por el Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 1 de Palma de Mallorca, y en la que se ordenaba expresamente que la petición debía valorarse "centrándose únicamente en orden a las necesidades articuladas en el marco de planes de ordenación de recursos humanos para satisfacer la plantilla que debe cubrir"

Pues bien, la Administración no sólo no ha acreditado que necesidades aparecen en el marco de planes de ordenación de recursos humanos, sino que ni siquiera explica las razones que conducen a la existencia de esas necesidades que impiden la prorroga solicitada. A mayor abundamiento hay que destacar que la plaza que ostentaba la actora ha sido cubierta por un interino, y no por un titular

Puestas así las cosas, nos encontramos que, con independencia de esa falta de motivación causante de indefensión que se ha indicado, la resolución administrativa supone un incumplimiento de la sentencia anteriormente dictada,

lo que colisiona frontalmente con lo dispuesto en el artículo 103.2 y 4 de la ley de esta Jurisdicción, que lleva a la nulidad del acto administrativo recurrido.”

La Sentencia del TSJ de Cataluña de 30 de enero de 2008, en la cual se anulaba una decisión administrativa de denegación de la permanencia en el servicio activo por no estar aprobado un PORH –de forma análoga a la Sentencia de esta Sala arriba mencionada- ha sido confirmada por el Tribunal Supremo en el recurso de casación en interés de ley 18/2008, Sentencia de 10 de marzo de 2010:

“CUARTO.- (...) No es de acoger esa indebida coartación de la capacidad autoorganizativa de la Administración porque no cabe atribuir a esta el significado que para ella se pretende por la entidad pública recurrente.

Tal potestad, frente a lo que parece sostenerse, no habilita a la Administración a que libremente establezca los términos con que debe motivar las resoluciones que dicte sobre las solicitudes de prolongación en el servicio activo, pues a lo que está dirigida es a otra cosa. Lo que significa esa autoorganización es una amplia libertad de la Administración para acotar las necesidades de interés general que deben ser atendidas por la acción administrativa y para establecer una prioridad entre ellas, como también para elegir las medidas más convenientes para dar satisfacción a esas necesidades.

Y siendo este el recto sentido de la potestad administrativa de autoorganización, debe decirse que la sentencia recurrida no lo ha ignorado, porque, a los efectos de la motivación que impone para las denegaciones de la prolongación en servicio solicitada por los funcionarios, no predetermina ni tasa esas necesidades, lo que establece es que sólo podrá considerarse válida la denegación cuando esta haya sido apoyada en unas concretas necesidades que hayan sido recogidas en un Plan de ordenación de recursos humanos previamente aprobado (sobre cuyo contenido tampoco pone límites a la Administración).

Tampoco hay una indebida aplicación del artículo 13 de la Ley 55/2003 por lo siguiente: una cosa es respetar la libertad de la Administración para incluir o no en el correspondiente Plan de ordenación de recursos humanos las medidas que se juzguen necesarias a fin de lograr la estructura de recursos humanos que haya sido elegida (algo sobre lo que la sentencia recurrida no se pronuncia), y otra distinta es que, respetando esa libertad, se declare (como viene hacer la sentencia recurrida) que la denegación de prolongación en el servicio activo aquí controvertida requería para su validez que estuviera justificada en las necesidades de organización articuladas en un Plan previamente aprobado”.

En cuanto al contenido del PORH, la Sentencia del TSJ de Cataluña de 30 de enero de 2008 dispone que:

*"TERCERO.- (...) El concepto de necesidades del servicio o necesidades de la organización administrativa, es un concepto jurídico indeterminado ínsito dentro de la potestad administrativa de organización. Este mismo Tribunal ha dicho en otras ocasiones, que dicho concepto no puede ser utilizado como excusa o justificación de una denegación fundada en norma jurídica habilitante, cuando no se expresan qué razones o causas que integran aquel concepto en una determinada relación jurídica administrativa. **No basta con acudir a "las necesidades del servicio" para materializar el ejercicio de la potestad de organización, sino que es necesario que el interesado sepa las razones organizativas y que en función del interés general le es denegada su solicitud, a efectos de que pueda reaccionar contra dicha denegación, primero en vía administrativa y luego jurisdiccional donde necesariamente se controlará la legalidad de la actividad administrativa.***

Y además, esas causas o razones de las necesidades de la organización deben quedar, como se ha indicado anteriormente, reflejadas, expresadas o recogidas en el preceptivo Plan de Ordenación de Recursos Humanos.

Dicho Plan no es ni puede ser cualquier texto donde se incide e incluso regule el servicio sanitario, sino aquel que cumple los requisitos del artículo 13 del Estatuto Marco. Tanto es así, que dicha norma jurídica lo califica de instrumento básico de planificación global de los recursos humanos. Además, debe cuantificar los mencionados recursos humanos, los objetivos a conseguir en materia de personal. Fruto de esa consideración de instrumento básico, el Plan debe ser aprobado y publicado o, en su caso, (artículo 13 del Estatuto Marco) notificado en la forma que cada Servicio determine y será previamente objeto de negociación en las Mesas correspondientes.

Por lo tanto, la existencia del Plan de Ordenación de Recursos humanos y no de cualquier otro texto, es preceptiva para poder determinar las causas que justifican que, por necesidades de la organización, se pueda denegar la solicitud de concesión de prórroga en la edad de jubilación hasta alcanzar los 70 años. Es en dicho Plan donde deben estar expresamente mencionadas las necesidades de la organización, como se vuelve a reiterar, a efectos de que puedan ser la justificación, la fundamentación, la explicación, en definitiva, de la denegación de prórroga.

Es evidente, pues, que las potestades de la Administración Pública litigante, que, en el ámbito de sus facultades de autoorganización y al servicio de una mayor eficacia funcional adopta la decisión que ahora enjuiciamos, debe preceptivamente basar la misma en las previsiones del mencionado Plan, cuya aprobación previa es terminantemente obligatoria.

Elo es así, por cuanto entender lo contrario impediría una adecuada planificación de los distintos servicios y elementos que configuran la complicada organización sanitaria, tanto en su aspecto material como personal. Además, los objetivos a conseguir deben encontrarse delimitados en dicho Plan, de modo que sólo por medio de la fijación de la correspondiente plantilla, se podrá adecuar la actividad sanitaria, expresada en términos globales, y encauzarla para conseguir un determinado fin, el más eficaz posible.

Por lo tanto, la elaboración, aprobación y publicación del Plan de Ordenación de Recursos Humanos, es obligatoria a efectos de que la denegación de la prórroga solicitada, en los términos expuestos anteriormente, pueda ser debidamente justificada y avalada normativamente.

(...)

Conviene insistir en que el Plan no es cualquier estudio o encuesta realizado en las distintas gerencias, sino que es un instrumento básico, exigido terminantemente por la Ley (artículo 13) que no puede ni debe ser sustituido por cualquier otro texto, aun cuando estuviese consensuado en la Mesa Sectorial, pues los términos de la Ley son bien claros en este aspecto.

Incluso se puede afirmar que en aras de la racionalidad organizativa de los medios personales al servicio de la Administración autonómica, la modificación sustancial de la plantilla de médicos, en lo que se refiere al caso enjuiciado, requiere inexorablemente la existencia del mencionado Plan de Ordenación, que es la única y exclusiva causa justificativa para que la Administración Pública, el ICS, pueda excepcionar la prolongación de la permanencia en el servicio activo más allá de los sesenta y cinco años de edad.

CUARTO.- El Plan de Ordenación no es un mero análisis de los requerimientos de personal. Tampoco lo es cualquier estudio que se haya realizado en las distintas gerencias de Atención Primaria y las gerencias de Hospitales. Ese documento básico a que aludíamos anteriormente con la calificación de Plan de Ordenación de Recursos Humanos, por ser un documento básico, debe contemplar la regulación de los objetivos a conseguir, los objetivos de la política de personal del ICS, el número de médicos afectados y sus especialidades, la estructura u organización de los recursos humanos que se consideren adecuados por cumplir con el objetivo que se pretende conseguir. A ello se debe añadir que también deberán hacer mención de las medidas necesarias para conseguir una determinada organización, la cuantificación de recursos, la programación del acceso, la movilidad geográfica y funcional, así como la reclasificación personal”.

Por consiguiente, y siguiendo la doctrina de estas Sentencias, que esta Sala comparte, el PORH, regulado en el artículo 13 de la Ley 55/2003, se enmarca dentro de la potestad auto organizativa de la Administración sanitaria, constituyendo el elemento esencial y básico de la gestión del personal al

servicio de la misma, el cual debe contener los objetivos que se persiguen, el número de empleados afectados, la estructura que se considere conducente para el fin marcado, con mención de las medidas necesarias para conseguir una determinada organización, la cuantificación de recursos, la programación del acceso, la movilidad geográfica y funcional, así como la reclasificación personal".

Doncs bé, en la contemplació del que s'ha exposat, el que s'ha de respondre és sí el Pla d'ordenació de recursos humans de 2010 compleix aquesta funció global. Aquí, i ara, i ja ho hem expressat abans, en referència a les manifestacions de la part actora sense resposta de la demandada, s'observa que el Pla de 2010 és, sens dubte, una pròrroga del Pla declarat nul pel Tribunal. Acarats un i altre això es constata fàcilment. Les úniques variables són, primer, que s'introdueix un nou supòsit de possibilitat de pròrroga, i que allà on parlava abans, que: "...és la conseqüència d'un detallat estudi de les necessitats del personal estatutari...", ara diu: "...pretén adaptar-se a les necessitats actuals del personal...".

Pel que fa a la primera variable, podem llegir, i és l'apartat que apareix subratllat en lletra cursiva, el següent:

"Amb l'Acord del Consell de Govern de 17 d'abril de 2009 (BOIB núm. 60, de 25 d'abril), es va aprovar el primer Pla d'ordenació de recursos humans sobre jubilació i prolongació de la permanència en el servei actiu del personal estatutari del Servei de Salut. En aquest Pla es va establir la jubilació forçosa de tot el personal estatutari a l'edat de 65 anys. No obstant això, de manera transitòria es va disposar que fins a l'1 de gener de 2010 tindria dret a prolongar la permanència en el servei actiu el personal pertanyent a algun dels col·lectius següents:

- a) Personal estatutari amb un nomenament en qualsevol dels centres i de les institucions sanitàries ubicats a Formentera.
- b) Personal estatutari amb un nomenament com a pediatre a l'Atenció Primària.
- c) Personal estatutari amb un nomenament com a facultatiu especialista d'àrea a l'Àrea de Salut de Menorca.

Atès que, complerta la data d'1 de gener de 2010, es continua constatant el dèficit de professionals en els tres col·lectius anteriorment esmentats, es

considera procedent modificar el vigent Pla d'ordenació de recursos humans per seguir possibilitant que el personal pertanyent a aquests col·lectius pugui continuar en actiu més enllà dels 65 anys.

Així mateix, s'ha considerat convenient introduir-hi un nou supòsit de pròrroga per possibilitar que el personal al qual en el moment de jubilar-se li faltin cinc anys o menys per tenir dret a percebre el complement de pensió per jubilació pugui prorrogar la seva permanència en el servei actiu fins al dia que completi el temps de cotització necessari per percebre aquest complement".

No observem en el Pla qüestionat, al menys en el moment de ser negociat amb les centrals sindicals, cap estudi detallat sobre la planificació global dels recursos humans. És més, aquí, en aquest punt, hem de destacar el següent: 1r.- El recurs contenciós administratiu fou articulat el dia 2 de juliol de 2010. 2n.- La remissió de l'expedient es va produir el 14 de desembre de 2010. Expedient que consta de 15 folis. 3r.- El 14 de març de 2011 nosaltres vàrem dictar la sentència 175 anul·lant el PORH de 2009, i, 4t.- El 4 d'abril següent, coneixent l'anterior, l'Administració va remetre un – en paraules de la part actora – “mamotreto” de 280 folis, mai exhibits, “...ni puestos a disposición, ni comunicada su existencia a la Mesa sectorial...”. Remesa que acompanyava amb un ofici on es pot llegir “...remitimos copia de los estudios realizados...”.

En qualsevol cas, fos com fos la remissió, inadequada en el temps o no, el que sí podem considerar del referit “estudi”, és el de la manca d'un anàlisi concret, detallat i acurat. És, pura i simplement un llistat d'informació sobre els facultatius, la seva edat, centres i especialitats. Prova d'aquesta afirmació és que la direcció lletrada de l'Administració demandada es va veure obligada a l'hora de contestar la demanda, el dia 17 de juny, d'acompanyar, com a document núm. 2, i amb una nota denominada interna un “escrito de conclusiones que se extraen del documento de estudio y análisis de plantillas...”, afirmant-se a continuació i sense cap tipus de prova, que havia estat: “remitido en fecha 11 de marzo de 2011”, datació que no deixa de ser, quan menys, curiosa, per donar-li un qualificatiu no pejoratiu, si prenem en compte que la sentència 175 fou dictada el dia 14 de març i que altra nota interna ho era de 30 de març de 2011, segons el segell de l'assessoria jurídica del Servei de Salut i signatura del dia anterior del secretari general del dit Servei, on s'acordava la remissió dels 280 folis sense les al·ludides conclusions. 280

folis que s'inclouien a la vista de la sentència i conclusions posteriors presentades:
"Vista la dificultad manifestada por la parte actora para entender el contenido del documento de análisis de plantillas remitido...".

Tampoc considerem rellevant per justificar el Pla de 2010 el que ens diu la demandada respecte al fet que, després, en el BOIB núm. 75 de 21 de maig de 2011 - un any més tard i sempre en la contemplació de la sentència 175/2011 de 14 de març, afirmació que fem nosaltres, no pas ella - fos publicat un acord del dia 13 del dit mes modificant aquell - el recorregut - per tal d'incloure un supòsit més de permanència en servei actiu. Acord que també fou objecte de negociació i va obtenir el mateix resultat que l'anterior de 2010.

En definitiva, i per cloure el debat, en el document d'anàlisi presentat - podem afirmar que extemporàniament – no s'expliquen o mencionen les raons d'eficiència i ús òptim dels recursos consignats ni les necessitats assistencials. No podem considerar-lo, ni molt menys, un instrument bàsic de gestió de recursos humans.

Arribem a idèntica conclusió que a la de la sentència 175/2011, de 14 de març, estimem el recurs contenciós administratiu. L'acord impugnat és contrari a l'ordenament jurídic i l'anul·lem.

SISE.- No s'estimen mèrits per a una expressa imposició de costes processals de conformitat amb l'article 139 de la Llei Jurisdiccional.

VIST els articles esmentats i d'altres disposicions de caràcter general

DECIDIM

PRIMER.- **ESTIMAR** el present recurs contenciós administratiu.

SEGON.- **DECLARAR** inadequat a l'ordenament jurídic l'acte administratiu impugnat el qual **ANUL·LEM**

TERCER.- No s'hi fa una expressa imposició de costes processals.

Contra la present no hi cap recurs ordinari

Així per aquesta nostra sentència ho pronunciem, manem i signem.

PUBLICACIÓ.- Llegida i publicada que ha estat l'anterior sentència pel Magistrat d'aquesta Sala II-Im. Sr. Gabriel Fiol i Gomila ponent a aquest tràmit d'Audiència Pública, dono fe. El Secretari, rubricat.

LexNet

Mensaje LexNet - Notificación

Mensaje

IdLexNet	201110003089813
Asunto	Comunicación del Acontecimiento 17: SENTENCIA 00997/2011 Est.Resolución:Publicada
Remitente	Organismo Judicial TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA CONT-ADVO de Palma, Islas Balears [0704033002]
Destinatarios	Tipo de órgano COLOM FERRA, ANTONIO [58]
Fecha-hora envío	Colegio de Procuradores Ilustre Colegio de Procuradores de Baleares 23/12/2011 09:46
Adjuntos	00005533952011070403300131.RTF(Principal)
Datos del mensaje	Tipo procedimiento PO Nº procedimiento 0000394/2010 Detalle de acontecimiento NOTIFICACION NIG 0704033320100100574 Corrección a escrito No

Historia del mensaje

Fecha-hora	Emisor de acción	Acción	Destinatario de acción
23/12/2011 11:04	COLOM FERRA, ANTONIO [58] Ilustre Colegio de Procuradores de Baleares	lo recoge	
23/12/2011 09:49	Ilustre Colegio de Procuradores de Baleares	lo reparte a	COLOM FERRA, ANTONIO [58] Ilustre Colegio de Procuradores de Baleares